

Bal

Jonge meisjes in oud Griekenland
gooiden hem elkaar al toe. Ze gilden
en holden tussen struikgewas en strand.
Rode mannen mikten hem in korven,
op slavenvoeten kreeg hij adelstand.

Van Afrika tot Zuid-Amerika,
hij rolt en springt over de werelddol.
Kwik, kreet, lach, niets is deze god te dol.

Beddenlaken

Lente in achtertuinen. Zo de geur.
De stof, blank paradijs, hof zonder zonden.
Onbetreden sneeuw. Dat voor de kleur
en koelte die ons vunze lijf wegmoffelt.
De slaap, akkoord van Mozart in majeur.

Enkel katoen en linnen zijn geoorloofd.
Mijd scheikunde. Die dwingt tot zweet. Verglijd
in wit en stijfheid. Was en strijk op tijd.

Betontegel

Miljoenen en miljoenen en miljoenen,
dertig bij dertig centimeter, grauw
en ruw, op stoepen, op perrons, op pleinen.
Zij dienen glanzende en vuile schoenen,
heerscharen norske knechten, zwijgend, trouw,

steun, onvoorwaardelijk, in elk seizoen.
Altijd gelijk. Op hen heeft tijd geen vat.
Wat mos misschien dat aan hun voegen vrat.

Cafétafeltje. Parijs

Het staat. Staat het? Is dit geen ballerina?
Blad platte schijf, ja, kring waarboven lippen
elkaar benaderen. Maar beneden dienen
geen poten toch? Drie hupse krullen wippen
net niet, pas op voor wijn en grenadine

en Franse woordjes, luchtbellen die schitteren.
Van elegantie hoeft het niets te leren.
Ziet het niet dag en nacht flaneurs passeren?

De kom die ik kapot liet vallen

Je had twee strepen, donkerbruin en goud,
geverfd, helemaal rond. De rest was gelig,
met luie ribbels naar beneden, oud,
vooroorlogs, toen mijn ongetrouwde tante
je heeft gekocht, jou, inhoud en behoud.

Nu val je uit mijn linkerhanden. Scherven,
geen redden aan. Meer dan een mensenleven
heb jij gediend. Waarom dit domme sterven?

Deurbeslag Chemin de fer / 1

Een smid in België vond dit uit voor treinen.
Stoom en steenkool. Bol tussen twee cilinders,
rechtdoor of haaks. Verzaak de tierlantijnen.
Gebruik veroorzaakt vorm. Het kan niet minder.
Verstand is doen. Twee handen zijn twee breinen.

Pas jaren later komt het grote liegen
van architecten en hun ijdelheden.
Met het verstand van ijzer werken smeden.

Deurbeslag Chemin de fer / 2

Een bol. Een staaf. Meer niet? Niet meer. Veel meer.
Dit bruikbaar voorwerp is een toverstaf.
Niet dat het vonken sproeiend door de lucht veegt,
het wrikt wat, opent deuren, sluit ze weer.
Laat los nu. Denk niet. Kijk. Dit schaft de tijd af.

Het moet de poort bewaken voor altijd.
Ooit heeft een zwarte man dit uitgevonden.
Nu is elke verandering een zonde.

Drosjel

Men neme vrouwenhanden, Brabants liefst.
Zij klossen met gestrengde linnen snoertjes,
zeshoeken, nog net zichtbaar. Op mazen, niets
haast, laten zij de ijlste ijsbloem bloeien,
op draadsel, drosjelgrond voor mouw en bies.

Brusselse vrouwen schonken aan de wereld
het allerfijnste draadje van hun taal
die kantwerk is. Ach, was. Nu museaal.

Geprofileerde schoenzool

Bij regenval op klinkers, modder, gras,
speur ik het glibberen van de verraders.
Verglijden is mijn zonde, waterpas
mijn heiligheid. Ik trap zonder genade
op worm en slakkenhuis en jong gewas.

De kilometers dienst wrijven mij glad,
stavast van ribbels stappend weggesleten.
Gooi mij dan in een hoek. Bij het vergeten.

Houten kast in het Koninklijk Instituut voor Doven en Blinden Sint-Lambrechts Woluwe

Eén meubel tot de zoldering, bedekkend
de volle breedte van de lange wand.
Wat kun je schikken op die lage rekken?
Waarom die ronde, ranke stokjes, hand-
lengte van elkaar? Toch niets met boeken?

In deze school? Nee, zinken brailleplaten,
voor ziende vingertoppen het exempel,
ooit licht in duister, toegang tot de tempel.